Р Е Ш Е Н И Е
№ 39699

гр. София, 14.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 60 състав,** в публично заседание на 17.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4038** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. Л., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Италия, чрез адв. Д. А. и адв. П. В., срещу Решение № 4332р-14869/04.03.2026 г. на Началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което е отказано да бъде издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство на жалбоподателя.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на отказа. Същият бил постановен в нарушение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Излага, че е неоснователно твърдението за липса на трудова дейност, тъй като е едноличен собственик на капитала и управител на „ЛЕУЗИ“ ЕООД (ЕИК[ЕИК]), регистрирано в [населено място] и като собственик на бизнес в България, имама професионални връзки със страната, което е основен критерий за „обичайно пребиваване“ съгласно Директива 2006/126/ЕС. Иска се отмяна на обжалвания административен акт. Претендира разноски, за които представя доказателства.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – Началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, чрез гл. Юрисконсулт П. претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение

Административен съд – София – град, III отделение, 60-ти състав, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намери за установено от фактическа страна следното:

На 09.02.2026 г. Д. Л., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Италия, е подал Заявление рег. № 5094/09.02.2026 г. за издаване на свидетелство за управление на МПС – подмяна на чуждо СУМПС. В заявлението е декларирано обичано пребиваване на адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 202.

В хода на административното производство е изпратено искане до 02 РУ-СДВР за извършване на проверка на адреса и с преписка рег. № 226р-8883/24.02.2026 г. е получена докладна записка рег. № 226р-8885/24.02.2026 г., в която е докладвано, че на посочения адрес живее сем. К. и детето им.

По делото е приложено сведение от М. К. К. – собственик на апартамента /л.25/, в което е посочено, че с негово съгласие на адреса са регистрирани двама негови приятели, единият от които жалбоподателя, но те не живеят на адреса. Заявил е, че в апартамента никога не са живели други хора.

Приложено е и сведение от домоуправителя на кооперацията, в която е посочено, че други лица освен сем. К. не живеят на посочения адрес.

При извършена проверка в информационна база данни RegiX – справка в „Регистър на уведомленията за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател“ към НАП не са открити данни за сключени трудови договори за Д. Л., ЛНЧ [ЕГН].

Установено е също така при справка за здравноосигурителен статус, че за лицето не са плащани здравноосигурителни вноски за 5 години.

В резултат на установеното, с Решение № 4332р-14869/04.03.2026 г. на Началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР е отказано издаването на СУМПС на жалбоподателя. Мотивите за отказа са, че лицето няма обичайно пребиваване на територията на Република България, съгласно изискванията на чл. 151, ал. 5 ЗДвП.

Решението е връчено на 17.03.2026 г. на лице, получило акта в качеството му на представител на Д. Л.. По делото е представено доказателство за представителна власт на адв. Д. А. - пълномощно /л.29/ и доколкото правото на обжалване е упражнено от страна на адресата на акта и приложеното пълномощно в тази връзка от 17.03.2026 г., съдът счита, че не е нарушено правото му на защита.

По делото е представена и приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, Съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Решението е издадено от компетентен орган, което се установява от Удостоверение с Рег. № 513р-92846/21.08.2026 г. /л.41/, в рамките на неговата компетентност, в предвидената от закона писмена форма, при излагане на достатъчно мотиви, от които да се уставни волята на органа, установените факти и причините за постановяване на конкретния правен резултат - отказ за издаване на СУМПС.

Съгласно чл. 151, ал. 5 ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписват декларация или представят доказателство, че се обучават във висше училище по чл. 17, ал. 1 от Закона за висшето образование или в училище по Закона за предучилищното и училищното образование или в професионален колеж в страната не по-малко от 6 месеца.

Спорът по делото е правен и касае наличието на условието по чл. 151, ал. 5 ЗДвП, лицето да има обичайно пребиваване на територията на Република България.

Съгласно разпоредбите на чл. 7, т. 1 от Директива 2006/126/ЕС от 20 декември 2006 година, относно свидетелства за управление на превозни средства: “Свидетелства за управление на превозно средство се издават само на кандидатите:

б. “д”: които имат обичайно място на пребиваване на територията на държавата-членка, издаваща свидетелството или могат да представят доказателства, че са учили там за срок най- малко шест месеца.“.

Определение за „Обичайно пребиваване в Република България“ се съдържа в § 6, т. 46 ДР ЗДвП и това е мястото, където дадено лице обикновено живее повече от 185 дни през последните 12 последователни месеца поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки - поради лични връзки, които сочат тясна обвързаност на лицето с мястото, където то живее. За обичайно пребиваване на лице, чиито трудови връзки са на различно място от личните му връзки и което вследствие на това последователно пребивава на различни места в две или повече държави членки, се смята мястото, където са личните му връзки, при условие че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или в друго учебно заведение не се смята за смяна на обичайно пребиваване. Това определение съответства на чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО.

Съгласно нормата на чл. 151, ал. 5 ЗДвП и чл. 13, ал. 1, т. 6 от Наредба №I-157, установяването на обичайното пребиваване става въз основа на декларация на лицето, за която лицето носи своята отговорност. От друга страна административния орган има възможност да извърши проверка на декларираните обстоятелства, при съмнение за това.

В случая въз основа на проверка, след подаване на декларация от страна на жалбоподателя е установено, че на декларирания адрес, представлява двустайно жилище и в него живее семейство К. с детето им.

По делото няма спор, че собственикът на апартамента – М. К. е дал съгласие негови приятели да се регистрират адресно в неговото жилище. Тази регистрация обаче не доказва фактическо пребиваване на адреса. Правилно процесуалния представител на жалбоподателя сочи, че не е необходимо лицето да живее постоянно и непрекъснато на този адрес, но от собственоръчно попълненото сведение от собственика, жалбоподателят никога не е живял на адреса. Факт, който се потвърждава и от другите събрани по делото доказателства.

Обстоятелството, че жалбоподателят е регистрирал търговско дружество съгласно българското законодателство, също не доказва пребиваването на адреса. По делото не се събраха доказателства, които да обосновават обичайно място на пребиваване от страна на жалбоподателя.

В съответствие с разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 АПК, е извършена проверка за установяване на фактите и обстоятелствата от значение за произнасянето от административния орган, като е установено, че жалбоподателят няма сключен трудов договор, не е здравноосигурено лице.

Установяването на тези обстоятелства води до хипотезата, че действително жалбоподателят не пребивава в Република България и/или има обичайно място на пребиваване на територията на държавата. Освен това не са доказани нито трудови, нито лични интереси, които да свързват жалбоподателя с България. Налага се извода, а и няма доказателства в обрания смисъл, че само формално са извършени действия, като учредяване на юридическо лице и адресна регистрация, но същите не са скрепени с фактически и обективни дейности, които да обусловят пребиваването.

Както бе посочено по-горе в чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО е дадено определение на понятието „обичайно пребиваване“. Това е мястото, където дадено лице обикновено живее повече от 185 дни през календарната година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат на тясна обвързаност на лицето с мястото, където живее. Разпоредбата чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО предвижда и друга хипотеза на обичайно пребиваване, в изпълнение на един от основните европейски принципи за свободно движение на хора и свобода на избор при упражняване правото на труд. Тази хипотеза обхваща случаите, когато трудовите връзки на лицето са на различно място от личните му връзки и вследствие на това то последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки. Тогава за обичайно пребиваване се счита мястото, където са личните му връзки, при условие, че лицето редовно се връща там. Спазването на последното условие не е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайно пребиваване.

В конкретния случай останаха недоказани фактите, които да обосноват извод за наличие на тясна обвързаност на лицето с мястото, където живее. Недоказан факт по делото е и че полага труд на територията на Република България и има конкретен бизнес с посоченото от него дружество – „ЛЕУЗИ“ ЕООД. Нещо повече – факта, че живе на посочения адрес е категорично отречен от собственика на жилището, поради което следва да бъде споделен извода на административния орган, че не е налице обичайно пребиваване на територията на Република България и

законосъобразно е отказано подновяването на СУМПС.

От изложеното се налага и извода, че акта е съобразен и с целта на закона.

В резултат съдът намира, че обжалваното решение е законосъобразен административен акт по всички критерии на чл.146 АПК, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена.

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143 АПК, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на евровата равностойност на 200 лв., а именно 102.26 евро.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Л., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Италия, чрез адв. Д. А. и адв. П. В., срещу Решение № 4332р-14869/04.03.2026 г. на Началник отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което е отказано да бъде издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство.

ОСЪЖДА Д. Л., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Република Италия да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 102.26 евро за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: